

sílatel před vydáním nákladního listu neučinil jiné opatření a nevázal po případě vydání věci na zvláštní podmínky, takže, i když by na aviso bylo hleděno jako na jurictický nástroj ovládání, chybí mu znak výhradnosti požadovaný § 427 obč. zák.; to prokazuje i skutečnost, že s nákladem disponovala firma Alfred D. a spol., ač aviso bylo v detenci Dr. M. Nelze tedy avisu přiznati význam, jaký mu dává odvolací soud, a tím na otázku, zda mezi Rudolfem K. a Dr. M. bylo provedeno též odevzdání pro platné zřízení zástavního práva nezbytné, je dáti odpověď zápornou. Žalovaný, který svého autora nejmenoval a proto nemůže nedostatek pasivní legitimace účinně namítati, není oprávněn, aby se proti vydání obrazů bránil poukazem na zástavní smlouvu ujednanou Dr. M., neboť ani dodatečným vydáním obrazů firmou Alfred D. & spol. žalovanému nebyl původní nedostatek zástavní smlouvy nahrazen; v době skutečného převzetí obrazů totiž nebyli přejímatelé zásilky bezelstnými, neboť tehdy již jim bylo známo, že žalobci se domáhají vydání obrazů jako svého vlastnictví; netřeba se proto ani zabývati právním významem skutečnosti, že firma Alfred D. & spol. vydala zásilku teprve na hrozby policejním a soudním zákrokem. Poněvadž smlouva zástavní je smlouva reální, je otázku bezelstnosti posuzovati podle doby skutečného odevzdání, kterým smlouva je teprve uskutečněna, a nikoli podle doby smluvních projevů. Přes toto právní stanovisko, které činí zbytečným zabývati se i dalšími dovolacími důvody, nemůže býti ve věci samé rozhodnuto a je nutným zrušení rozsudku odvolacího soudu, poněvadž žalovaný popřel vlastnictví žalobců i totožnost obrazů v žalobě uvedených a obrazy, které jsou u něho, a ani první, ani druhý soud tyto sporné body skutkově neřešil.

Čís. 15684.

Kdo neobjednanou zásilku, zaslanou mu odesílatelem doporučeně poštou, vrátí poště u poštovní přepážky, není odpověden za škodu vzešlou odesílateli ztrátou zásilky na poště.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1936, Rv I 59/35.)

Žalobce se žalobou domáhá zaplacení částky 2.000 Kč jako náhrady škody, kterou utrpěl tím, že žalovaný mu zásilku se známkami v uvedené hodnotě nevrátil. Podle žalobce se žalovaný dopustil hrubé nedbalosti tím, že zásilku zaslanou mu doporučeně vrátil obyčejným způsobem, ač mu hodnota zásilky byla známa a musilo mu býti známo, že poštovní správa neručí za ztráty nezapsaných zásilek. **N i ž š í s o u d y** zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný vrátil zásilku poště, aniž ji otevřel, a dal ji u přepážky úřednici konající tam službu. Způsob, kterým žalovaný zařídil zpáteční poštovní dopravu na adresu žalobcovu, vyhovuje ustanovení § 37 č. 4

pošt. řádu, které dovoluje odevzdání dopisní zásilky u poštovní přepážky. Jest proto způsob odevzdání zásilky zvolený žalovaným pokládati za odevzdání k poštovní dopravě podle ustanovení IV. oddílu poštovního řádu a nelze přisvědčiti žalobci, že žalovaný neučinil zadost předpisům o odevzdání dopisních zásilek poštovní dopravě. Žalobce připustil, že zaslal žalovanému doporučený dopis se známky k výběru a že si žalobce tyto známky neobjednal, nebyl proto žalovaný ani povinen, aby zásilku žalobci vrátil neb aby ji pro žalovaného opatroval, neboť převzav neobjednané známky do své detence nestal se jejich uschovatelem podle § 957 obec. zák. obč. Žalobce nemohl ani důvodně předpokládati, že žalovaný otevře dopis doporučeně mu zasláný a že se sám bude moci tak přesvědčiti, jakou skutečnou hodnotu mají známky v doporučeném dopise jím přijatém uložené, a náleželo proto žalobci, by se sám staral o zásilku se známky, aby o účelu zásilky uvědomil zvláště žalovaného a dal mu i pokyny, jak by měl se zásilkou naložiti, kdyby ji nepřijal. Jestliže žalovaný nebyl zavázán k vrácení zásilky s poštovními známky, odevzdal ji k zpětné dopravě poštou, nedopustil se žádného opominutí. Žalovaný nebyl povinen, aby zásilku dodanou mu žalobcem při zpětné dopravě poštou odeslal doporučeně, ježto proti žalobci neměl při vrácení neobjednané zásilky povinnosti činiti na vrácenou zásilku nějaké vlastní výdaje. Žalovaný byl oprávněn odevzdati zásilku s poštovními známky k zpáteční poštovní dopravě, aniž zaplatil příslušné porto, ježto pošta dopravuje i zásilky, za které nebylo porto zapláceno (§ 37 č. 4 pošt. řádu). Z uvedeného plyne, že se žalovaný nedopustil žádného opominutí, vrátil-li žalobci neobjednanou zásilku s poštovními známky. Že žalovaný jest odpovědný za ztrátu zásilky žalobci vrácené, ke které došlo až za poštovní dopravy, nepokusil se žalobce ani dovoditi.

Čís. 15685.

Předpisu druhé věty § 406 c. ř. s. nelze použití na nárok na náhradu škody za ušlý starobní důchod, jehož se poškozenému nedostalo proto, že nebyl přihlášen zaměstnavatelem řádně a včas k sociálnímu pojištění.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1936, Rv I 1901/36.)

Žalobkyně se na žalovaném domáhá náhrady škody za ušlý jí starobní důchod, jež jí vznikla proto, že ji žalovaný nepřihlásil k starobnímu pojištění. Nižší soudy zamítly žalobu hledíc k § 406 c. ř. s. pro předčasnost proto, že o žalobním nároku bylo rozhodnuto rozsudkem prvního soudu dříve, než od které doby důchod jako náhrada škody byl žádan.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Předpis § 406, druhé věty, c. ř. s. stanoví výjimku ze zásady vyslovené v první větě téhož paragrafu, že odsouditi lze k nějakému plnění jen tehdy, když dospělost již nastala v čase vynesení rozsudku. Jde tudíž